

Päivänsäde Ja Menninkäinen

Yö

Aurinko kun pöyditti retken,
Siskoistaan jätti jälkeensä hetken
Pöydittänsä viimeinen.
Hönnä jo mailleen hiipi,
Pöydittänsä kultasiipi
Aikoi juuri lentää eestä sen,

Vaan menninkäisen pienen näki vastaan tulevan;
Se juuri oli noussut luolastaan.
Kas, menninkäinen ennen pöydän laskua ei voi
Milloinkaan elää pöydällä maan.

He katselivat toisiansa
Menninkäinen rinnassansa
Tunsi kuumaa leiskuntaa.
Sanoi: "Poltat silmiäni,
Mutten ole eläissinä
Nähtyt mitään yhtä ihanaa!

Ei haittaa vaikka loisteesi mun sokeaksi saa
On pimeässä helppo vaeltaa.
Käy kanssani, niin kotiluolaan näytän sulle tien
Ja sinut armaakseni vien!"

Mut säde vastas: "Peikko kulta,
Pimeys vie hengen multa,
Enkä toivo kuolemaa.
Pois mun täytyy heti mennä,
Ellen kohta valoon lennä
Niin en hetkeäkään elää saa!"

Ja niin lähti kaunis pöydittänsä, mutta vieläkin
Kun menninkäinen yksin tallustaa,
Hän miettii miksi toinen tähdillä valon lapsi on
Ja toinen ystävä rakastaa.